

dan coman

Insectarul Coman

ediția a IIa

CHARMIDES

2017

Cuprins

prolog (<i>feat</i> N.C.)	7
pufuleți	10
întoarcerea acasă	12
ieșirea din criză	14
poem de dragoste la istanbul	15
mesaje	17
un poem trimis lui radu vancu pe mess	19
sezonul vară-toamnă	21
poemul de bătrînețe al lui DDD	25
somnambula	30
o pasăre înaltă	32
eu sînt cel ce nu sînt	34
numai ea	37
ultima vară la bistriz	39
poem pentru mmh	51
vino să vezi:	58
dragoste în vremea protestelor	60
Frăția Penelului	63
seară-n familie	68
prima cafea în leipzig	70
S & D	72
Komartin Blues	74

despărțire76	76
cerul78	78
nu sînt eu80	80
aniversarea81	81
Sg90	90

EPILOG

planta porno100	100
-----------------------	-----

pufuleți

Vara s-a dus, lucrurile nu s-au aranjat nici de data asta.
O femeie mi-a întins tricourile la uscat
și a citit toată ziua din Franzen.
(știi: ăsta e tot viitorul, vom ajunge repede la capătul lui).
Porumbeii sunt singurele ființe de care mi-e frică,
încăpățînarea a fost întotdeauna de partea mea.
(în plus siesta, prăjiturile de la cofetăria Cristina,
plimbarea de seară pe pietonal)
(la mijlocul vieții astfel de lucruri contau prin Bistritz).
Am rezistat dragostei, inteligenței și moralei.
Am reluat conversațiile despre literatură,
cursurile de logică la cel mai tare liceu.
Din obișnuință și fără să mai conteze am făcut întruna
planuri de viitor.

Acum ritmul e bun, noaptea aproape, entuziasmul,
așa cum se cuvine după 40,
doar din cînd în cînd și fără nici un motiv
(și grădinile de cafea, aflate deja în paragină).
Treizeci de saci umpluți cu hîrtie scrisă de mîină -
vreme excelentă, profesore, nu te opri.
Se va spune: familist convins, coleric, indiferent la soarta
animalelor.

(și multe altele, uitate deja.)

(și apoi bănuiala, mereu bănuiala că orice aș face nu va ieși.)

Un om încă tânăr în fereastra bucătăriei, fumînd.

Din cînd în cînd strîng la piept o pungă de pufuleți.

Din cînd în cînd planta care crește în cap

iese pe ascuns și halește tot oxigenul.

întoarcerea acasă

în cele trei săptămîni de vacanță odihna n-a lăsat urme,
plăcerea a fost suportabilă,
camerele înguste ale pensiunii din munți (în plus
panorama, lumina)
n-au amenințat deloc ritmul cu care
din obișnuință și fără să mai conteze
am făcut întruna planuri de viitor.

prin zăpada din parc un fluture cît un cîine,
un fluture imens cu aripile tremurînd,
ridicate stîngaci pentru cîteva clipe de echilibru.

mai întîi ne-am uitat la el (nefiresc de înalt,
neașteptat de dizgrațios),
apoi fluturele a încercat să-și ia zborul.

degeaba, ca nu cumva să se apropie prea mult
și să-i sperie pe copii,
am bătut din picior și am strigat,
degeaba m-am aplecat și am făcut bulgări -
încercarea de a rămîne în aer era deja peste puterile lui.

cînd a lovit cu burta zăpada-nghețată
soția mea a icnit, întorcînd capul.

am luat bagajele din mașină și-am pornit în urma lor,
spre intrarea în bloc.

din loc în loc

grămăjoarele de frig neatinse de la crăciun
s-au clătinat în bătaia scurtă
a respirațiilor noastre grăbite.

bucuria s-a văzut limpede doar la cei mici – alergarea
lor dezordonată înspre ultimul etaj
a lipit cîteva frunți deasupra vizoarelor.

înainte să intru în bloc am întors din nou capul:
de data asta de la o înălțime considerabilă
a căzut ca un bolovan undeva lîngă gard.
cei cîțiva tineri care treceau înspre cafenea
au ocolit parcul, evitînd fluturele-n agonie.

am tras piciorul,

am lăsat ușa să se-nchidă cu zgomot în urma mea.

ieșirea din criză

pt john

cîteva cafele în plus nu mai înseamnă nimic,
noapțile pierdute nu mai intră la socoteală. nici tutunul,
nici sexul în care ne-am pus atîtea speranțe.
linie la capătul crizei: libidinoși nu am fost,
viața nu ne-am trăit-o,
lucrurile în care am crezut s-au împlinit
mult înainte de vreme.
de-acum capul pe umeri, copiii în parc,
plimbările doar pînă la Lidl și-napoi,
salutînd bețivii din Class.
medicamentele și-au făcut efectul:
nici un pericol să fumezi la etajul 4, în balcon,
pînă spre zi.
nu va dura: lumina va crește și tusea va înflori –
aer fierbinte gonind porumbeii adunați pe pervaz,
spulberînd încrederea.
dragostea celorlalți va fi în curînd de neevitat.
vara, fără sfîrșit. fără sfîrșit soarele.
și doar din loc în loc
un loc în care s-ar potrivi de minune somnul de prînz.

poem de dragoste la istanbul

la început admirația și nesiguranța.

tocul ușii a păstrat trei zile la rînd
mirosul cremei tale de mîini:
de fiecare dată înainte să ies în oraș
atingeam în treacăt locul acela –

în rest, program neschimbat.
poftă de fumat, graba de-a nu întîrzia la workshop,
gîndul să nu uit de cadourile pentru acasă.

și lumina din Taksim încetinindu-mă,
alunecîndu-mi mereu de pe umeri
(o pătură prea groasă, un șal transparent).

apoi liniștea: urcam o stradă și coboram două și
mă opream la umbră cît să scot țigara din pachet,
evitînd corpurile grăbite ale celor care, ca tine,
dispăreau în cîteva clipe la muncă.

dacă rămîneam singur, ridicam capul:
steagurile de la Besiktas tăind căldura în două,

mîna unui necunoscut făcînd semne de pe balcon,
un pescăruș tăcut dispărînd după liceul Galata.

și multe altele, uitate deja.

asta însă îmi amintesc cu precizie:

în ultima noapte pe terasă

mîna ta dreaptă trecîndu-ți iute prin păr

și tu, indiferentă la mișcarea ei, verificînd telefonul

(o aluniță luminoasă pe obraz

și încă o aluniță luminoasă deasupra buzelor) -

apoi, brusc, ai închis ochii.

doar cîteva secunde (poate nu tocmai tristețea,

poate fragilitatea aceea neașteptată) -

doar cîteva miimi de secundă -

suficient cît să mă fi mișcat de la locul meu

și să-ți fi spus.

dar eu n-am făcut decît să-mi aprind țigara

și să laud orașul acela necunoscut.

mesaje

Mă îndrăgostesc foarte des, mi-ai scris.

Soarele dispăruse în spatele sinagogii
iar husky-ul enorm se ridicase din iarbă și,
umflat de căldură, indiferent la noi toți,
s-a întors calm pe partea cealaltă.

Porumbeii sunt singurele ființe de care mi-e frică,
poartă boli oribile, hîș-hîș!, dispăreți de aici!
(după prima cafea tremurată a încetat.)

Acum sunt îndrăgostită de tine, ai zis, dar într-un oraș mort
dragostea trebuie tratată cu respect și manifestată
cu cea mai mare discreție.

(pînă la răsăritul soarelui ce va face căldura?
unde va dispărea, unde-o să-și găsească un loc numai al ei?
pînă la răsărit mințile noastre vor adormi.)

După a cincea și a noua cafea ne-am furișat în hotel
(cînd soarele va apărea din nou în spatele sinagogii
cine-și va mai aminti?).

Siguranța ta când rulezi țigara de după.
Sîinii elastici, tălpile reci.

Acum suntem îndrăgostiți, n-avem cum să dezamăgim.

Plăcerea

vine însă întotdeauna de altundeva, mi-ai scris,
să nu confundăm lucrurile.

Mă întorceam spre casă după două beri băute la Corso
și imaginea mea reflectată o clipă-n telefon
mi-a adus aminte de foca de la etajul 2 din liceul Rebreanu,
foca aia împăiată de o sută de ani
cu care se fotografiază toți absolvenții
și care supraviețuiește tuturor,
peticită și singură și plină de praf.

un poem trimis lui radu vancu pe mess

dar, deocamdată, lumea asta, nu cea la care te referi tu.
dimineața asta de sîmbătă în care m-am trezit greu, ca
niodată,
abia după 11: soarele de primăvară se uscaseră deja pe pervaz –
doar marginea, puțin mai grunjoasă, s-a dus cînd am dat cu
unghia,
cînd am salutat copiii ieșiți la joacă în parc.
(niodată laudă somnului. după cinci dimineața e mai nociv
ca tutunul
și se elimină mai greu decît piatra de la rinichi)
(niodată laudă lui).
mi-am aprins o țigară, am deschis computerul, am pus
muzică pe youtube.
am scos din sertar caietul cu foi veline, m-am aplecat fără
chef deasupra lui
(cînd urmează să se întîmple ceva? ce-ar trebui să repet și cît
ca să nu se mai piardă?) (întotdeauna a trebuit să forțez).
prin fereastra deschisă vocile copiilor oprite brusc de un
porumbel speriat,
izbindu-se în cîteva rînduri de plasă.
prin ușa închisă, motorașul de la aspirator.
lumea asta, așadar. efortul făcut în numele obișnuinței,
programul de weekend,